

HELENA GARCIA MELERO
Periodista

Qui esperi trobar en aquest article la clau de la compatibilitat ja pot deixar de llegir-lo.

Ara fa dues setmanes que em van encarregar escriure aquest article sobre les possibilitats de compaginar feina i maternitat. Des d'aleshores, no he trobat ni un minut per obrir l'ordinador de casa i posar-m'hi. Tampoc per fer res més que no sigui dedicar-me a la meua filla: canviar-li els bolquers, donar-li les farinetes, anar a comprar el seu menjar, dur-la a passejar, jugar una estona amb ella a casa, banyar-la, posar-la a dormir... Totes aquestes activitats "elementals" suposen invertir moltes hores... Tot aquell temps que abans, quan érem solters i no teníem altres obligacions, invertíem només en nosaltres mateixos... Quan esperes un fill tothom et diu: "aprofita, perquè quan neixi et canviarà la vida", però això no ho acabem d'entendre fins que passa. Mai res que imaginem acaba sent tal i com és la realitat.

Avui miro enrere i no canviaria res, no trobo a faltar aquell temps quan no tenia pressa per tornar a casa perquè totes les hores eren per a mi... Però sí que és cert, que en néixer un fill, -i potser no hauria de ser així- moltes coses deixen de ser com abans. La teua vida, la relació amb la parella, el temps que dediques als amics... Jo he dit més d'una vegada que des que va néixer la Maria he deixat d'existir. T'oblides una mica de tu mateix... això és el que vull dir.

A més, hi ha una cosa certa, la nostra feina, no és d'aquelles que quan surts "tanques la paradeta": No podem arribar demà i posar-nos a escriure si no hem seguit l'actualitat, no podem parlar d'això i d'allò altre si no hem repassat els diaris... I tot plegat suposa temps, aquest temps que ara molts i moltes no tenim perquè el dediquem als fills petits.

Per tot això, jo sóc pessimista. Es pot compaginar feina i maternitat?... Que difícil... Es pot trampejar, però si s'opta per no renunciar a res, en el fons s'està renunciant a tot una mica. I ara estic parlant exclusivament del paper que em toca a mi, el de mare. Coneixeu gaires dones que

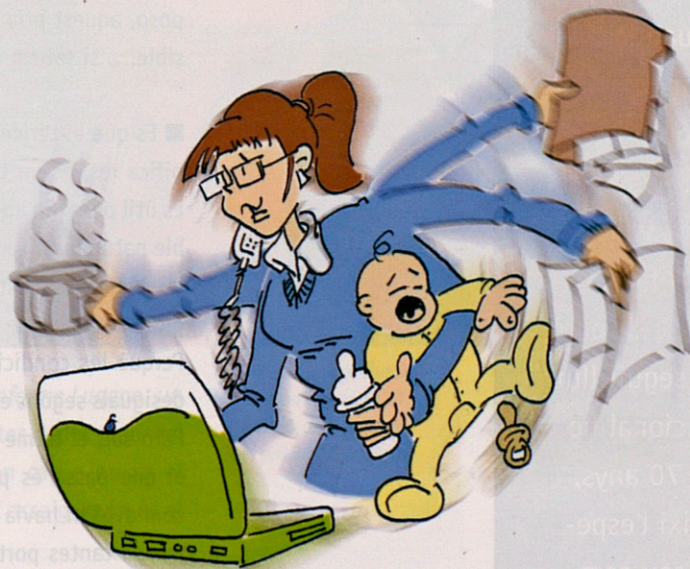
s'hagin pogut dedicar a la família i alhora estiguin en primera línia a nivell professional? I que cadascú interpreti això de "primera línia" com vulgui. Jo no. Moltes han renunciat a ser mares, moltes altres han deixat la feina en un segon terme i ara busquen un "bon horari", més que una feina que les estimuli.

Em fa molta pena escriure això però, sincerament, és el que veig al meu voltant. Les famílies nombroses que molts de nosaltres hem tingut i que hem pogut gaudir... és cosa d'una altra generació. Ara, tal i com ho tenim muntat -o desmuntat-, no ens ho podem permetre. I en gran part ho lamento, per bé que en molts aspectes hem millorat sobretot, és clar, per la progressiva -tot i que lenta-

introducció de la dona en el món laboral. En aquest sentit, moltes de nosaltres, ens hauríem de sentir dones realitzades, introduïdes en el camp professional i mares de família. Però si comencem a preguntar, potser més que dones realitzades, som per tot plegat, dones aclaparades, dones que no donem l'abast i que tenim permanentment la sensació de no "arribar"... Fins i tot, m'atreveria a dir un sentiment estrany de frustració per no fer res bé.

I aquesta és la meua manera de veure-ho. No puc ser optimista.

L'atzar ha volgut que el retorn a la feina després de la meua baixa maternal hagi coincidit amb un repte professional que m'ha arribat de forma inesperada: treballar als matins en un "macroprograma" de cinc hores amb en Josep Cuní. I jo que em pensava que ara la feina quedaria en un segon terme... i resulta que ara més que mai, ara que no tinc temps, m'he de posar les piles per estar a l'alçada d'un projecte del tot nou per a mi i que és -per a l'empresa- una gran aposta. Quan m'ho van oferir em vaig sentir engrescada, jo que em pensava que les passions professionals quedarien relegades per sempre, per allò de tenir la prioritat a casa. I ves per on, acabo de saber que mai és tard per il·lusionar-se...

FERRAN POUS
Dibuixant